

Vysokoškolská kvalifikační bakalářské práce
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: Tea Dohnalová

Název práce: Tělo jako fragment - masky

Slovní hodnocení:

Tea je výrazná sochařka, která pracuje především intuitivně bez ochoty se podřizovat pravidlům, autoritám nebo čemukoli dalšímu. To se projevilo hned v prvních dvou semestrech, kdy její skrývaná nepoddajnost v kombinaci se zcela volným režimem ateliéru ji přivedla k slabým výsledkům. Tyto slabé výsledky mě tehdy zaskočily, ale později jsem pochopil, že se jen potřebovala sžít s prostředím ateliéru a ujasnit si priority. Autoportrét byl v porovnání s pracemi z přijímacích zkoušek ne moc dobrý a anatomická studie vyloženě slabá. Ve třetím semestru zmizela na stáž, ale po ní ve čtvrtém semestru došlo konečně k posunu dobrým směrem. Studie podle živého modelu se jí povedla a k ní navíc vytvořila práci, která byla zadaná pro třetí semestr a kterou díky stáži nedělala. Vymodelovala sedící dětskou postavu částečně zakrytou dekou. Postava dítěte je přesvědčivě a živě vymodelovaná a drapérie deky je rovněž dobře zvládnutá. Celá socha je potom odlitá do polyesterové pryskyřice a díky vhodně použité technologii i dobře zvolenému materiálu působí socha velmi přesvědčivě. Po této zkušenosti se často k polyesterové pryskyřici vrací a nakonec ji používá i ve své bakalářské práci. Před bakalářskou prací ale ještě stihla vytvořit sochu mrtvé mořské panny a porodit dceru. Socha mořské panny byla větším projektem, který tak úplně nevyšel, ale spíše na začátku v celém nápadu než na konci ve svém výsledku. Bylo vidět jak materiálem i způsobem instalace napravuje svůj ne moc šťastný počáteční koncept sochy. Tea je velmi aktivní a tvoří nejen v rámci školních zadání. Některé práce vytvořila bez ambice uplatnit je jako součást ateliérové činnosti. Vznikla tak postava s mozaikou barevných střepů na povrchu a několik dalších soch a objektů, které pracují se zalitým sklem a dalšími materiály. Tuto zkušenost přenesla i do své bakalářské práce. V té se rozhodla pro téma masky. Koncept práce spočívá ve sběru obličejů přátel i neznámých lidí. Každému z ochotných dárců sejmula posmrtnou masku a této masce potom přidělila nějaký materiál, který do odlitku zalila. Není jasné, zda se inspirovala jednotlivými lidmi pro výběr materiálu, nebo zda vybírala materiály podle vzhledu masky a nebo zda nejsou masky jen náhodně použité jako formy pro jednotlivé zalité struktury. Nejde samozřejmě o masky divadelní, rituální nebo zastrášovací, tedy masky pro živé lidi ale spíše o otisky lidských obličejů ve smyslu posmrtné masky. Ta byla snímána jako paměť tváře zemřelého a v historii překrývala tvář mrtvého asi proto, aby podoba nebyla zapomenuta. Později se vyvinula třeba do římského portrétu a nebo do podoby zlatých či nefritových hrobových masek, které snad měly zkrášlovat zemřelého, nebo ho spojit se světem mrtvých a byly součástí rituálů s tím spojených. Sérii masek vytvořenou z pryskyřice a různých zalitých předmětů ale chápu spíše výtvarně jako mozaiku složenou ze zakonzervovaných předmětů s jejich přirozenou barevností a reálnou velikostí. Výběr je daný asi kritérii odpovídajícími technickým možnostem pryskyřice a velikostí objektů v ni zalitých. Portréty nebo spíše masky jsou tvarovým nosičem pro tyto struktury. Asi moc nezáleží na tom, kdo je kdo. Důležitá je

podobnost ale nestejnost dvakrát násobená a to jak nosným tvarem, tak i náplní. Práce tak přestává být pouhým konceptem zaměnitelným za vzorník možností, ale dostává svůj vlastní příběh spojený s lidmi, kteří se ho zúčastnili.

Návrh klasifikace: práci hodnotím stupněm A

Posudek vypracoval Michal Gabriel

Datum:

Podpis: